

Sygn. akt VU 55/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant Cezary Jarocki

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku Z. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania Z. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 27 listopada 2014r. sygn. (...)

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję, w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonemu Z. Z. prawo do emerytury od dnia (...) 2014 roku;**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz ubezpieczonego Z. Z. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt V U 55/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 listopada 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił Z. Z. prawa do emerytury, podnosząc

w uzasadnieniu, iż wnioskodawca nie udowodnił wymaganych przepisami 15 lat pracy

w warunkach szczególnych. Organ rentowy do pracy w warunkach szczególnych nie uwzględnił okresów zatrudnienia: od 7 marca 1979 roku do 29 sierpnia 1979 roku i od 26 lipca 1980 roku do 30 września 1984 roku na stanowiskach: mechanik samochodowy, mechanik, brygadzysta mechanik napraw pojazdów samochodowych, brygadzysta mechanik, ponieważ w oparciu o posiadaną dokumentację nie można określić charakteru wykonywanej pracy a ww. stanowiska nie znajdują potwierdzenia w Zarządzeniu nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku.

W odwołaniu wniesionym od powyższej decyzji w dniu 31 grudnia 2014 roku pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o jej zmianę i przyznanie Z. Z. prawa do emerytury, przez zaliczenie do okresu pracy w warunkach szczególnych okresu pracy od 26 lipca 1980 roku do 30 września 1984 roku na stanowisku mechanika w kanałach remontowych oraz na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Wnosił również o zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, powielając argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił co następuje:

Wnioskodawca Z. Z., urodzony (...), w dniu 3 października 2014 roku złożył wniosek o emeryturę. Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1-4 akt emerytalnych)

Wnioskodawca legitymuje się na dzień 1 stycznia 1999 r. okresem ubezpieczenia w łącznym rozmiarze 25 lat , **w tym 14 lat, 1 miesiąc i 19 dni okresów pracy w warunkach szczególnych** tj. w okresie:

- 24 czerwca 1978 roku do 6 marca 1979 roku ,
- 30 sierpnia 1979 roku do 25 lipca 1980 roku,
- 1 października 1984 roku 8 sierpnia 1985 roku,
- 12 sierpnia 1985 roku do 5 grudnia 1985 roku,
- 8 grudnia 1986 roku do 4 lipca 1993 roku (w tym 5 dni zwolnienia lekarskiego)
- od 20 marca 1995 roku do 31 grudnia 1998 roku w (...) B. na stanowisku kierowca samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

(dowód: decyzja z dnia 27 listopada 2014 roku k. 84 akt ZUS, odpowiedź na odwołanie k. 7-8)

W okresie od 24 czerwca 1978 roku do 30 listopada 1993 roku wnioskodawca zatrudniony był na podstawie umowy o pracę w Przedsiębiorstwie (...) w B. w pełnym wymiarze czasu pracy. W wystawionym w dniu 30 listopada 1993 roku świadectwie pracy wskazano, że w okresie zatrudnienia zajmował on stanowiska kierowcy samochodowego, mechanika samochodowego i ostatnio kierowcy samochodu ciężarowego.

(dowód: świadectwo pracy z dnia 30 listopada 1993 roku k. 11 akt emerytalnych)

Z. Z. w Przedsiębiorstwie (...) w B. został zatrudniony początkowo na podstawie umowy o pracę na 2-tygodniowy okres próbny od dnia 24 czerwca 1978 roku, a następnie na czas nieokreślony na stanowisku kierowcy samochodowego.

(dowód: umowa o pracę z dnia 22 czerwca 1978 roku k. 44 akt ZUS, umowa o pracę z dnia 8 lipca 1978 roku k. 45 akt ZUS)

Stanowisko pracy wnioskodawcy w trakcie jego zatrudnienia uległo zmianie z kierowcy samochodowego na mechanika, co związane było z pozbawieniem Z. Z. prawa jazdy w następujących terminach:

- od 15 kwietnia 1979 roku do 15 lipca 1979 roku,
- od 25 września 1980 roku do 25 grudnia 1980 roku,
- od 1 października 1980 roku do 1 października 1982 roku (dokument prawa jazdy został zwrócony 23 marca 1984 roku po egzaminie kontrolnym).

(dowód: pismo z dnia 16 czerwca 2015 roku k. 25)

Z dniem 7 marca 1979 roku wnioskodawcy zostały powierzone obowiązki mechanika samochodowego.

(dowód: angaż z dnia 7 marca 1979 roku k. 47 akt ZUS)

Z dniem 30 sierpnia 1979 roku wnioskodawcy zostały powierzone obowiązki kierowcy samochodowego.

(dowód: angaż z dnia 30 sierpnia 1979 roku k. 48 akt ZUS)

Z dniem 26 lipca 1980 roku wnioskodawcy zostały powierzone obowiązki mechanika samochodowego a angażem z dnia 14 kwietnia 1981 roku zostały mu powierzone obowiązki brygadzysty od dnia 16 kwietnia 1981 roku. Jako brygadzista mechanik wnioskodawca pracował do dnia 30 września 1984 roku.

(dowód: angaż z dnia 25 lipca 1980 roku k. 48 akt ZUS, angaże k. 49 i k 50 akt ZUS, angaż z dnia 14 kwietnia 1981 roku k. 50, angaże k. 60-61)

Pismem z dnia 6 marca 1984 roku wnioskodawca, zatrudniony na stanowisku mechanika, zwrócił się do dyrekcji Przedsiębiorstwa o przeniesienie na stanowisko kierowcy od dnia 1 kwietnia 1984 roku. Z. Z. nie uzyskał zgody na przeniesienie z dniem

1 kwietnia 1984 roku. Dopiero z dniem 1 października 1984 roku wnioskodawcy zostały powierzone obowiązki kierowcy samochodowego.

(dowód: prośba o przeniesienie k. 51 akt ZUS, odpowiedź k. 50, angaż z dnia 1 października 1984 roku k. 60 akt ZUS,)

W okresie od 9 sierpnia 1985 roku do dnia 7 grudnia 1986 roku wnioskodawca przebywał na urlopie bezpłatnym w związku z pracą na budowie eksportowej w ZSRR.

(dowód: pismo z dnia 1 grudnia 1996 roku k. 48 akt ZUS, karta obiegowa zwolnienia k. 50 akt ZUS pismo z dnia 23 października 1986 roku k. 49 akt ZUS)

Po powrocie z budowy eksportowej wnioskodawca od dnia 8 grudnia 1986 roku powrócił do pracy na stanowisku kierowcy.

(dowód: angaż z dnia 8 grudnia 1986 roku k. 59 akt ZUS)

Przedsiębiorstwo (...) w B. przewoziło materiały budowlane oraz ziemię z wykopów do budowy (...) i częściowo też (...) w B.. Na wyposażeniu posiadało kilkadziesiąt samochodów ciężarowych typu K. i T. oraz maszyny budowlane.

Z. Z. zatrudniony na stanowisku kierowcy jeździł samochodem ciężarowym marki K.. Samochodem tym przewoził ziemię oraz materiały budowlane na potrzeby budowy (...).

Natomiast zatrudniony jako mechanik pracował w kanale. Przedsiębiorstwo to posiadało około 20 kanałów. Wnioskodawca jako mechanik w kanale naprawiał mosty, resory, wały, drażki. Napraw tych dokonywał przede wszystkim w samochodach marki K.. Wykonywał typowe naprawy, które wymagały naprawy tylko i wyłącznie w kanale. Były to ciężkie naprawy. Poza kanałem wnioskodawca pracował sporadycznie, wiązało się to z przyniesieniem jakiegoś narzędzia, czy jakiejś części. Z istoty wykonywanych przez wnioskodawcę napraw wynikało, że były wykonywane one w kanale. Do prac poza kanałami zatrudnieni byli inni mechanicy wykonujący naprawy lekkie. W takich warunkach pracował również wówczas, gdy został brygadzystą. Był bowiem tzw. brygadzista pracującym, wówczas miał dodatkowe obowiązki związane z przydzieleniem pracy poszczególnym mechanikom.

(dowód: zeznania świadka Z. R. protokół rozprawy z dnia 8 czerwca 2015 roku nagranie od minuty 3.30 do minuty 12.30, zeznania świadka E. D. protokół rozprawy z dnia 8 czerwca 2015 roku nagranie od minuty 13.07 do minuty 16.39, zeznania świadka E. W. protokół rozprawy z dnia 8 czerwca 2015 roku nagranie od minuty 16.50 do minuty 20.30, zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 2 lipca 2015 roku nagranie od minuty 1.35 do minuty 7.18)

Wnioskodawcy zostało wystawione świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych przez następcę prawnego Przedsiębiorstwa (...) w B. , w którym wskazano, że w okresie od dnia 24 kwietnia 1978 roku do dnia 30 listopada 1993 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego wymienionym w wykazie A dziale VIII poz. 2 pkt 2 do Zarządzeniu nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku .

(dowód: świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach k. 20 akt ZUS)

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

zważył co następuje :

Odwołanie jest uzasadnione, co skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r. poz. 1440 ze zm) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami,

o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Ustęp 4 art. 32 stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, a od 1 stycznia 2013 roku nie wymaga się już rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia). Należy dodać, że warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale wykonuje prace o jakich

mowa w rozporządzeniu (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Brak takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Spór pomiędzy stronami, w związku z zarzutami podniesionymi przez wnioskodawcę w odwołaniu, ograniczał się do faktu, czy ma on wymagany 15 - letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu (nie budzi wątpliwości, że wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, oraz ukończył 60 lat).

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy w Przedsiębiorstwo (...) w B. był niesporny w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach emerytalnych i osobowych. Spornym pozostawał charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w okresie od 26 lipca 1980 roku do 30 września 1984 roku (tylko ten okres pełnomocnik wnioskodawcy wnosił o zaliczenie do stażu pracy w warunkach szczególnych) tj. czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach, czy też nie. Stało się tak dlatego, że z angażu wynika, że w tym okresie zatrudniony był jako mechanik samochodowy, mechanik brygadzysta i mechanik napraw pojazdów samochodowych.

W będącej przedmiotem osądu sprawie wnioskodawca dysponował świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionym przez następcę prawnego Przedsiębiorstwa (...) w B. , w którym wskazano, że w okresie od dnia 24 kwietnia 1978 roku do dnia 30 listopada 1993 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego wymienionym w wykazie A dziale VIII poz. 2 pkt 2 stanowiącym załącznik nr 1 do Zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku. Wobec jednak treści angażu, z których wynika, że w okresie zatrudnienia wnioskodawca zajmował również stanowiska mechanika, zostało ono zakwestionowane przez organ rentowy.

Świadectwo pracy nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 k.p.c., nie korzysta zatem z domniemania prawdziwości i autentyczności, a jest tylko dokumentem prywatnym i jako taki stanowi jedynie dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Świadectwo pracy samo przez się nie tworzy zatem praw podmiotowych ani ich nie pozbawia.

Ponieważ organ rentowy zaprzeczał prawdziwości świadectwa pracy z dnia 14 maja 2011 roku (spór dotyczył dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca), ciężar wykazania prawdziwości tego dokumentu prywatnego w myśl art. 253 zd. 2 k.p.c. spoczywał na wnioskodawcy jako osobie, która chce z tego dokumentu skorzystać.

Wobec powyższego na wnioskodawcy, zgodnie z treścią art. 6 k.c., spoczywał ciężar wykazania pracy w szczególnych warunkach.

Przypomnieć Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. nie zaliczył wnioskodawcy do okresu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od **26 lipca 1980 roku do 30 września 1984 roku** w Przedsiębiorstwie (...) w B.. Angażem z dnia 25 lipca 1980 roku wnioskodawca dotychczas zajmującemu stanowisko kierowcy samochodu

ciężarowego zostały powierzone z dniem 26 lipca 1980 roku obowiązki mechanika, a od dnia 16 kwietnia 1981 roku dodatkowo obowiązki brygadzysty mechanika. Na tym stanowisku wnioskodawca pracował do dnia 30 września 1984 roku. Dopiero z dniem 1 października 1984 roku wnioskodawcy zostały powierzone obowiązki kierowcy samochodowego. Powyższe wynika jednoznacznie z treści angaży zawartych w aktach ZUS (k. 48-51, 60,61,62) a także pośrednio z informacji uzyskanej ze (...) w B., w której wskazano, że Z. Z. pozbawiony był prawa jazdy w okresie od 1 października 1980 roku do 1 października 1980 roku , przy czym dokument ten został mu zwrócony dopiero 23 marca 1984 roku po egzaminie kontrolnym. Zważyć również należy, iż wnioskodawca pismem z dnia 6 marca 1984 roku złożył wniosek o przeniesienie go na stanowisko kierowcy od dnia 1 kwietnia 1984 roku ze stanowiska mechanika. Jednakże na to przeniesienie wnioskodawca nie uzyskał zgody, co wynika z formalnej odpowiedzi Dyrekcji przedsiębiorstwa zawartej w piśmie z dnia 6 marca 1984 roku (k. 50 akt ZUS). Tym samym, w świetle tych jednoznacznych dokumentów, Sąd nie uznał za wiarygodne zeznania wnioskodawcy w zakresie w jakim twierdził on, że od lipca 1983 roku do 30 września 1984 roku mimo angażu na mechanika samochodowego pracował już jako kierowca samochodu ciężarowego. Gdyby tak było, to należałoby uznać, że wnioskodawca mimo braku prawa jazdy, zostałby dopuszczony przez swojego pracodawcę do pracy na stanowisku kierowcy, a to w ocenie Sądu, nie było wiarygodne. Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż praca wnioskodawcy na stanowisku mechanika w okresie od 26 lipca 1980 roku do 30 września 1984 roku była pracą w warunkach szczególnych. W tym okresie wnioskodawca bowiem pracował jako mechanik napraw pojazdów samochodowych wykonując swoją pracę w kanale. Powyższe potwierdzili to przesłuchani w sprawie świadkowie: Z. R., E. D., i E. W., którzy w spornym okresie pracowali w tej samej firmie co wnioskodawca jako kierowcy samochodów ciężarowych. Dysponowali zatem bezpośrednią i co za tym idzie szczegółową wiedzą co do codziennych obowiązków wnioskodawcy.

Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika jednoznacznie, iż wnioskodawca jako mechanik pracował w kanale, gdzie naprawiał mosty, resory, wały, drążki. Napraw tych dokonywał przede wszystkim w samochodach marki K.. Wykonywał typowe naprawy, które wymagały naprawy tylko i wyłącznie w kanale. Były to ciężkie naprawy. Poza kanałem wnioskodawca pracował sporadycznie, wiązało się to z przyniesieniem jakiegoś narzędzia, czy jakiejś części. Z istoty wykonywanych przez wnioskodawcę napraw wynikało, że były wykonywane one w kanale. Do prac poza kanałami zatrudnieni byli inni mechanicy wykonujący naprawy lekkie. W takich warunkach pracował również wówczas, gdy został brygadystą. Był bowiem tzw. brygadzysta pracującym.

Prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych wymienione są w wykazie A, dział Dział XIV, poz. 16, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r..

Reasumując, na podstawie przeprowadzonych dowodów, Sąd uznał, że wnioskodawca w okresie od 26 lipca 1980 roku do 30 września 1984 roku pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach.

Po doliczeniu tego okresu do stażu pracy zaliczonego już skarżącemu przez organ rentowy wnioskodawca posiada łącznie ponad 15 letni okres pracy w szczególnych warunkach.

Biorąc pod uwagę, iż wnioskodawca spełnił jednocześnie pozostałe wymagane przepisami rozporządzenia warunki, to jest osiągnął wiek emerytalny (60 lat) oraz wymagany okres zatrudnienia (25 lat), należy uznać, że wydana przez organ rentowy decyzja jest błędna, a żądanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

Sąd przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z dniem ukończenia 60 roku życia, gdyż była to ostatnia przesłanka, od spełnienia której zależało jego prawo do emerytury.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, orzekł jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik tj. art. 98 k.p.c. zasądzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 złotych, na podstawie § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności

radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 490).